

Sarah Jio
Bloesem in de sneeuw

Twee vrouwen, twee verschillende tijden.
De verdwijning van een kind brengt hen samen.

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

1

Vera Ray

Seattle, 1 mei 1933

Een ijzige wind trok tussen de vloerdelen op. Ik rilde en trok mijn grijze wollen trui wat strakker om me heen. Er zat nog maar één knoop aan. Ze kostten vijf cent per stuk en het leek een overdreven luxe om de knopen die eraf gevallen waren te vervangen. En trouwens, het was lente. Of nog niet? Ik keek uit het raam op de eerste verdieping en luisterde hoe de wind floot en gierde. Een boze wind. De takken van de oude kersenboom zwiepten zo hard tegen het flatgebouw dat ik schrok en bang werd dat bij de volgende klap het raam zou breken. Die reparatie kon ik me niet veroorloven, deze maand niet. Net op dat moment verlostte een onverwachte aanblik me even van mijn zorgen. Lichtroze bloesem dwarrelde door de lucht. Ik slaakte een zucht en glimlachte in mezelf. *Het lijkt wel sneeuw.*

‘Mama?’ zei Daniel met een hoog stemmetje van onder de dekens. Ik trok de rafelige blauwe quilt omlaag zodat zijn mooie, ronde gezichtje en zachtblonde haar met de krulletjes aan het eind zichtbaar werd. *Zijn babyhaar.* Hij was drie en had blozende bolle wangen

en grote, adembenemend blauwe ogen; net geen baby en net geen jongetje. Maar als hij sliep, zag hij er nog precies zo uit als op de dag dat hij was geboren. Soms liep ik 's morgens op mijn tenen zijn kamer binnen en dan keek ik hoe hij daar lag, met zijn bruine beertje in zijn hand dat er zo schattig uitzag met het kapotte oor en een versleten blauwe strik.

‘Wat is er, lieverd?’ vroeg ik, en ik ging op mijn knieën naast het smalle vurenhouten bed zitten voordat ik weer behoedzaam naar het raam keek waar de wind tekeering. *Wat voor moeder ben ik dat ik hem hier vanavond alleen laat?* Ik zuchtte. *Wat moet ik anders?* Caroline had late dienst. En ik kon hem niet nog een keer meenemen naar het hotel, zeker niet na het incident vorige weekend toen Estella hem slapend in de penthousesuite op de achtste verdieping had aangetroffen. Ze had hem van onder de warmte van het dekbed weggejaagd alsof hij een keukenmuis was die in de pot bloem was betrapt. Hij was doodsbang geweest en het had mij bijna mijn baan gekost. Ik haalde diep adem. Nee, hij kon beter hier blijven, mijn allerliefste jongetje, warm en veilig in zijn eigen bed. Ik zou de deur op slot doen. De muren van deze flat waren dun, maar de deur, ja, die was sterk. Massief mahoniehout met een degelijk, koperen slot.

We krompen allebei ineen toen er op de deur geklopt werd, dringend, bonzend, aanhoudend. Daniel gri-

maste. 'Is hij het weer, mama?' vroeg hij, waarna hij fluisterde: 'De slechte man?'

Ik gaf hem een zoen op zijn voorhoofd en deed mijn best om de angst die in me opkwam te verbergen. 'Maak je geen zorgen, lieverd,' zei ik, voordat ik opstond. 'Het is vast tante Caroline. Blijf jij maar hier, dan ga ik kijken.'

Ik liep de trap af en bleef even verstijfd in de woonkamer staan. Ik probeerde te bedenken wat ik moest doen. De persoon bleef kloppen, harder, bozer. Ik wist wie het was en ik wist wat hij wilde. Ik wierp een blik op mijn tas en besepte dat er niet meer dan een dollar, misschien twee in zat. De huur had drie weken geleden betaald moeten worden en ik had meneer Garrison met smoesjes afgepoeierd, maar wat moest ik nu? Mijn laatste geld had ik uitgegeven aan boodschappen en een paar nieuwe schoenen voor Daniel, die arme jongen. Ik kon moeilijk van hem verwachten dat hij die kleine babyslofjes bleef dragen.

Klop. Klop. Klop.

Het bonzen was als de echo van mijn hartslag. Ik was bang en had het gevoel dat ik in de val zat. De flat was net een kooi. De muren om me heen leken wel roestig gaas. *Wat moet ik doen?* Intuïtief keek ik naar mijn pols. Vanaf het moment dat Daniels vader me het meest verfijnde voorwerp dat ik ooit had gezien had gegeven, had ik de gouden armband met de drie

schitterende saffieren gekoesterd. Die avond was ik een gast in het Olympic Hotel geweest en niet een kamermeisje in een zwarte jurk met een wit schort. Toen ik het blauwe doosje had opengemaakt en hij de armband om mijn pols had gelegd, had ik me voor het eerst gevoeld als iemand die ervoor was geboren zulke prachtige dingen te dragen. Het leek toen bijna dwaas om te denken dat ik... Ik kneep mijn ogen dicht toen het bonzen maar niet ophield. Ik wilde het slotje openmaken, maar schudde mijn hoofd. Nee, ik ging het hem niet geven. Zo gemakkelijk gaf ik niet op. In plaats daarvan trok ik de armband wat hoger rond mijn arm zodat hij veilig onder de mouw van mijn jurk zat. Ik zou wel een andere manier vinden. Ik haalde diep adem, liep langzaam naar de deur en haalde onwillig de deur van het slot. De scharnieren kraakten en ik zag meneer Garrison in de gang staan. Hij was een forse man, zowel in lengte als in omvang; het was niet moeilijk om te zien waarom Daniel zo bang voor hem was. Zijn barse gezicht ging bijna volledig verborgen onder een grijze, onverzorgde baard. Alleen zijn rode, pokdalige wangen en donkere, onvriendelijke ogen waren zichtbaar. Zijn adem rook naar gin, harsig en zuur, en ik kon zien dat hij net uit de saloon op de begane grond kwam. De drooglegging was nog niet ten einde, maar in dit deel van de stad keek de politie meestal de andere kant op.

‘Goedenavond, meneer Garrison,’ zei ik zo vriendelijk mogelijk.

Hij kwam dichterbij en duwde de grote stalen neus van zijn schoen tussen de deur. ‘Bespaar me de beleefdheden,’ zei hij. ‘Waar is mijn geld?’

‘Alstublieft... laat het me uitleggen, meneer,’ begon ik haperend. ‘Ik weet dat ik te laat ben met de huur. Het is een moeilijke maand voor ons geweest en ik...’

‘Dat zei je vorige week ook,’ zei hij zonder enig gevoel. Hij duwde me opzij en liep naar de keuken, waar hij een klein brood pakte dat ik net uit de oven had gehaald. *Mijn avondeten.* Hij trok de ijskast open en fronste zijn wenkbrauwen toen hij geen botervlootje zag staan. ‘Ik vraag het je nog één keer,’ ging hij met volle mond verder. Hij kneep zijn ogen samen. ‘Waar is mijn geld?’

Ik klemde mijn hand om mijn armband, terwijl mijn blik langs hem heen schoot naar de muur met de afgetrapte plinten en de bladderende verf. *Wat kan ik hem zeggen? Wat moet ik doen?*

Hij liet een diep, hees lachje horen. ‘Net wat ik dacht,’ zei hij. ‘Een leugenaar en een dief.’

‘Meneer Garrison, ik...’

Hij keek me met een bezitterige blik aan. Hij kwam dichterbij tot ik zijn ranzige adem kon ruiken en zijn borstelige baard op mijn gezicht kon voelen. Hij greep mijn pols vast en het armbandje zakte onder

mijn mouw omlaag, waar hij het net niet kon zien. ‘Ik dacht wel dat het ervan zou komen,’ zei hij, en zijn dikke ruwe handen frunnikten aan mijn vest tot hij de panden opzij duwde en het lijfje van mijn jurk beetpakte. Zijn wijsvinger trok aan een knoopje. ‘Gelukkig ben ik een aardige man en mag je het me ook op een ándere manier betalen.’

Ik deed een stap naar achteren en hoorde op hetzelfde moment voetstappen op de trap. ‘Mama?’

‘Daniel, ga naar bed, lieverd,’ zei ik zo beheerst mogelijk. ‘Ik kom zo bij je.’

‘Mama,’ zei hij opnieuw, en hij begon te huilen.

‘Ach, schat,’ riep ik, en ik bad dat mijn stem niet verried hoe bang ik was. ‘Alles is goed. Dat beloof ik. Ga alsjeblíéft weer naar bed.’ Hij mocht dit niet zien en meneer Garrison mocht hem al helemaal geen pijn doen.

‘Mama, ik ben bang,’ zei hij. Zijn stem werd gedempt door zijn teddybeer.

Meneer Garrison schraapte zijn keel en trok zijn overjas recht. ‘Tja, als je dat joch zijn kop niet laat houden,’ riep hij, en hij keek Daniel met een grimige blik aan, ‘dan moet ik een andere keer terugkomen. Maar vergis je niet, ik kom terug.’ Hij keek met een akelige blik naar Daniel, alsof het kind een huisdier was, een lastpak. Hij richtte zijn blik weer op mij en staarde me aan alsof ik een eersteklas biefstukje

was dat lag te sissen in de pan. ‘En dan wil ik mijn betaling.’

Ik knikte volgzaam terwijl hij naar de deur liep. ‘Ja, meneer Garrison.’ Ik morrelde onhandig met het slot terwijl zijn voetstappen door de gang dreunden. Voordat ik me omdraaide om naar Daniel te kijken, haalde ik diep, rustgevend adem en veegde een traan van mijn wang.

‘O, Daniel,’ zei ik, en ik rende naar boven en nam hem in mijn armen. ‘Ben je bang, lieverd? Je hoeft niet bang te zijn. Mama is hier. Je hoeft nergens bang voor te zijn.’

‘Maar die man,’ snifte hij, ‘hij is een slechte man. Hij mama pijn gedaan?’

‘Nee, lieverd,’ zei ik. ‘Dat laat mama niet gebeuren.’ Ik bracht mijn hand naar mijn pols, maakte de armband los en liet hem beschermend in de palm van mijn hand glijden.

Daniel keek verward naar me op en ik keek in zijn grote, onschuldige ogen en wenste dat het anders voor hem was, voor ons. ‘Mama is dol op haar armband, lieve jongen. Ik wil hem alleen veilig opbergen.’ Hier dacht hij even over na. ‘Zodat hij niet kwijtraakt?’

‘Dat klopt.’ Ik stond op en pakte zijn hand vast. ‘Wil jij mama helpen om hem op het geheime plekje op te bergen?’

Daniel knikte en samen liepen we naar het kastje onder de trap. Hij had de ruimte, niet groter dan een hoedendoos, op een ochtend ontdekt toen hij aan het spelen was, en we hadden besloten dat de bijzondere ruimte ons geheimpje voor de rest van de wereld zou zijn. Daniel bewaarde er allerlei schatten – een blauwe veer die hij op straat had gevonden, een sardineblikje dat hij had gevuld met gladde steentjes en andere spulletjes. Een boekenlegger. Een glimmend muntje van vijf cent. Een oesterschelp die in de zon helwit was gebleekt. Zelf had ik zijn geboorteakte er neergelegd en andere documenten die goed bewaard moesten blijven. Nu legde ik mijn armband erbij.

‘Zo,’ zei ik. Ik deed het deurtje dicht en keek weer vol verwondering naar de naadloze overgang. Het kastje ging volmaakt op in de lambrisering van de trap. Hoe Daniel het ooit had ontdekt was me een raadsel. Hij vlijde zijn hoofd tegen mijn borst. ‘Mama liedje zingen?’

Ik knikte, streek het blonde haar op zijn voorhoofd glad en verwonderde me erover hoeveel hij op zijn vader leek. *Was Charles maar hier.* Snel zette ik die gedachte, die fantasie, uit mijn hoofd en begon te zingen. De woorden gleden over mijn lippen en kalmeerden ons allebei.

Ik zong vier coupletten tot Daniels oogleden zwaar

werden en ik hem naar zijn bed droeg en onder de quilt legde.

Zijn gezicht betrok toen hij mijn zwarte jurk en witte schort zag. ‘Ga niet weg, mama.’

Ik legde mijn hand onder zijn kin. ‘Het is maar voor even, mijn lieverd,’ zei ik, en ik kuste zijn beide wangen, die zacht en koel aanvoelden tegen mijn lippen. Daniel duwde zijn gezicht in zijn beer en wreef met zijn neus over het knoopje dat de berenneus voorstelde, zoals hij al van kleins af aan had gedaan. ‘Ik wil het niet.’ Hij zweeg en zijn driejarige brein deed zijn best om de juiste woorden te vinden. ‘Ik is bang als jij weg bent.’

‘Dat weet ik, schat,’ zei ik, en ik vocht tegen de tranen. ‘Maar ik moet weg. Omdat ik van je hou. Op een dag zul je dat begrijpen.’

‘Mama,’ ging Daniel verder. Hij keek door het raam naar buiten waar de wind steeds harder begon te waaien. ‘Eva zegt dat er ’s nachts spoken zijn.’

Ik sperde mijn ogen open. Carolines dochter had te veel fantasie voor een kind van drieënhalve. ‘Wat heeft Eva je verteld, lieverd?’

Daniel was even stil alsof hij over zijn antwoord nadenkt. ‘Nou,’ zei hij, behoedzaam, ‘als we spelen kijken er soms mensen naar ons. Zijn dat spoken?’

‘Wie dan, lieverd?’

‘De dame.’